

E. G. White

Educația

Editura Păzitorul Adevărului

Prefața

Se întâmplă rar, într-adevăr, ca o carte consacrată subiectului educației să fie citită pe o scară atât de largă sau să îndure așa de bine testele vremurilor schimbătoare, așa cum a fost cazul prezentei lucrări, care apare acum în această formă nouă, populară. Principiile fundamentale, clar desfășurate în acest volum, au făcut ca el să reprezinte, timp de multe zeci de ani, cartea de căpătâi a zeci de mii de părinți și învățători.

Fiecare persoană trebuie să înfrunte realitățile practice ale vieții - ocaziile, responsabilitățile, înfrângerile și succesele ei. Cum trebuie să dea piept cu aceste experiențe, dacă va trebui să devină victimă sau să fie stăpân al împrejurărilor, aceasta depinde într-o mare măsură de pregătirea de a le face față - de educația sa.

Adevărata educație este bine definită, ca fiind dezvoltarea armonioasă a tuturor facultăților - o pregătire completă și adecvată pentru această viață și pentru viața viitoare, veșnică. În primii ani de viață, în cămin și la școală, mintea se dezvoltă și se formează un mod de viață și caracterul.

Distingând în profunzime valorile relative și pe cele nepieritoare a ceea ce constituie adevărata educație în sensul ei cel mai larg, autoarea acestei cărți arată calea pentru împlinirea lor. Se conturează cu claritate un tip de educație în care facultățile minții sunt dezvoltate așa cum se cuvine. Este subliniată educația prin care mâinile sunt antrenate în meserii folositoare. Este recomandată cu căldură o educație care îl recunoaște pe Dumnezeu ca fiind izvorul oricărei înțelepciuni și priceperi.

Obiectivul motivator al autoarei în multele sale scrieri despre subiectul educației a fost acela ca tinerii aflați la începutul vieții să-și poată lua locul ca buni cetățeni, bine pregătiți pentru expe-

Sursa și ținta adevăratei educații

„Știința sfinților este priceperea”;
„Împrietenește-te dar cu Dumnezeu.”

13 Ideile noastre despre educație sunt prea înguste și superficiale. Este nevoie de un domeniu mai larg, de o țintă mai înaltă. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite curs de studiu. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața de acum. Ea are de-a face cu întreaga ființă și cu toată perioada în care îi este cu putință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni.

Sursa unei astfel de educații este scoasă în evidență prin aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi, care arată către Cel Nesfârșit: În El „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii”. *Coloseni 2:3*. „Sfatul și priceperea ale Lui sunt.” *Iov 12:13*.

14 Lumea a avut mari învățători, bărbați cu un intelect uriaș și cercetători neobosiți, oameni ale căror rostiri au stimulat gândirea și au deschis înaintea ochilor câmpuri vaste ale cunoașterii; iar acești oameni au fost onorați ca fiind îndrumători și binefăcători ai semenilor lor; dar există Cineva care are o poziție mai înaltă decât a lor. Putem recunoaște un lanț de învățători ai lumii în toate timpurile - de când există rapoarte omenești; însă Lumina a existat înainte de ei. Așa cum luna și aștrii sistemului nostru solar strălucesc prin lumina reflectată de la soare, tot așa, în măsura în care învățătura lor este adevărată, marii gânditori ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănit. Fiecare licărire de gând, fiecare străfulgerare a minții vine de la Lumina lumii.

Educația poporului Israel

*„Așa a călăuzit Domnul singur
pe poporul Său; l-a îngrijit,
și l-a păzit ca lumina ochiului Lui.”*

33 Sistemul de educație stabilit în Eden avea ca centru familia. Adam era „fiul lui Dumnezeu” (*Luca 3:38*), iar copiii Celui Prea-înalt primeau învățatură de la Tatăl lor. În adevăratul sens al cuvântului, școala lor era o școală de familie.

În planul divin de educație, așa cum a fost el adaptat după căderea omului, Hristos stă ca reprezentant al Tatălui, veriga de legătură dintre Dumnezeu și om; El este marele Învățător al omenirii. Și a rânduit ca bărbații și femeile să fie reprezentanții Săi. Familia era școala, iar părinții, învățătorii.

Educația care avea ca centru familia a fost cea care era preponderentă în vremea patriarhilor. Pentru școlile astfel întemeiate, Dumnezeu a prevăzut cele mai favorabile condiții pentru dezvoltarea caracterului. Oamenii care se aflau sub îndrumarea Sa urmau încă planul de viață, pe care îl așezase Domnul de la început. Cei care s-au îndepărtat de El și-au zidit orașe mari și, înghesuindu-se în acestea, s-au fâlit cu splendoarea, luxul și viciul care face ca orașele din zilele noastre să fie mândria lumii, dar și blestemul ei. Înșă oamenii care au ținut cu putere la principiile de viațuire date de Dumnezeu au locuit la câmpie și la munte. Ei erau lucrători ai pământului și îngrijitori de turme și cirezi, iar în

34 această viață liberă, independentă, cu ocaziile ei de muncă, studiu și meditație, ei au învățat despre Dumnezeu și și-au învățat copiii despre lucrările și căile Sale.

Aceasta a fost metoda de educație pe care a dorit Dumnezeu s-o stabilească în Israel. Înșă când poporul a fost scos din Egipt, existau printre israeliți puțini pregătiți să fie împreună-lucrători

Învățătorul trimis de la Dumnezeu

„Uitați-vă dar cu luare aminte la el.”

73

„Îl vor numi: ‘Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.’” *Isaia 9:6.*

În persoana Învățătorului trimis de Dumnezeu, cerul a dat oamenilor tot ce a avut mai bun și mai mare. Acela care stătuse în sfatul Celui Preaînalt, care locuise în partea cea mai tainică a Sanctuarului Celui Veșnic, a fost ales să descopere, întrupat, oamenilor cunoașterea lui Dumnezeu.

Prin Hristos, fusese transmisă orice rază de lumină divină care a ajuns vreodată până în lumea noastră căzută. El a fost Acela care vorbise prin toți aceia care, de-a lungul veacurilor, rostiseră pentru om cuvintele lui Dumnezeu. De la El s-au reflectat toate calitățile desăvârșite, care s-au manifestat la cele mai mari și mai nobile suflete ale pământului. Puritatea și bunătatea lui Iosif, credința, blândețea și îndelunga răbdare a lui Moise, statornicia lui Elisei, fermitatea și integritatea plină de noblețe a caracterului lui Daniel, ardoarea și jertfirea de sine a lui Pavel, puterea mintală și spirituală, manifestată în toți acești oameni și în toți ceilalți care au trăit vreodată pe pământ, nu au fost decât reflecții ale strălucirii slavei Sale. Idealul a fost găsit în El.

74

Să descopere acest ideal ca fiind singurul standard adevărat care trebuie atins; să arate ce ar putea deveni orice făptură omească, ce ar deveni, prin trăirea divinului în uman, toți cei ce L-au primit - pentru aceasta a venit Hristos în lume. A venit să arate cum urmează să fie pregătiți oamenii pentru a fi demni de numele de fii ai lui Dumnezeu; cum urmează să practice pe pământ principiile cerului și să trăiască viața cerească.

O ilustrare a metodelor Sale

*„Am făcut cunoscut Numele Tău
oamenilor din lume pe care Mi i-ai dat.”*

O ilustrare completă a metodelor lui Hristos ca Învățător se găsește în pregătirea celor doisprezece ucenici ai Săi. Asupra acestor bărbați aveau să apese răspunderi grele. Îi alesese ca pe unii pe care putea să-i umple de Duhul Său și care puteau fi pregătiți să continue lucrarea Sa pe pământ atunci când El avea să o părăsească. Mai presus de oricine altcineva, lor le-a creat avantajul de a fi tovarăși cu El. Fiind cu ei personal, Domnul Isus Și-a imprimat propria fire în acești colaboratori pe care i-a ales. „Viața a fost arătată,” spune Ioan cel iubit, „și noi am văzut-o și mărturisim despre ea”. 1 Ioan 1:2.

84

Numai printr-o asemenea comuniune - comuniunea minții cu mintea și a inimii cu inima, a umanului cu divinul - poate fi transmisă acea energie vitală, educația adevărată fiind cea care are lucrarea de a o împărtăși. Numai din viață se naște viață.

În acea pregătire a ucenicilor Săi, Mântuitorul a urmat sistemul de educație stabilit la început. Primii doisprezece aleși, împreună cu alți câțiva care, slujind nevoilor acestora, intrau în legătură cu ei din timp în timp, au format familia lui Isus. Erau cu El în casă, la masă, în aceeași odăiță, pe câmp. Îl însoțeau în călătoriile Sale, Îi împărtășeau încercările și greutățile și, în măsura în care o aveau pe inimă, intrau în lucrarea Lui.

85

Uneori, le dădea învățătură când stăteau împreună pe un povârniș de munte, alteori lângă mare sau în barca pescarului și uneori când mergeau pe drum. Ori de câte ori vorbea mulțimii, ucenicii formau cercul interior. Se împingeau cât mai aproape de El, ca să nu piardă nimic din învățătura Sa. Erau niște ascultători atenți, dornici să înțeleagă adevărurile pe care urma să le propovăduiască în toate țările și în toate timpurile.

Dumnezeu în natură

*„Măreția Lui acoperă cerurile
și slava Lui umple pământul.”*

99 Amprenta Divinității se vede asupra tuturor lucrurilor create. Natura mărturisește despre Dumnezeu. Minte deschisă, adusă în contact cu miracolul și taina universului, nu poate face altceva decât să recunoască lucrarea puterii infinite. Nu prin propria sa putere își dă pământul bunătățile și își continuă an după an mișcarea în jurul soarelui. O mână nevăzută conduce planetele în circuitul lor ceresc. O viață misterioasă însuflețește întreaga natură -, o viață care susține nenumăratele lumi din spațiul necuprins; care întărește insecta minusculă, ce plutește în adierea de vară; care dă putere aripilor rândunicii în zborul ei și îi satură pe puii de corb care plâng; care desface bobocul și preschimbă floarea în fruct.

100 Aceeași putere care susține natura lucrează, de asemenea, și în om. Aceleași legi mărețe, care călăuzesc deopotrivă astrul și atomul, controlează și viața omului. Legile care guvernează acțiunea inimii, care reglează fluxul curentului vieții în corp sunt legile Inteligenței supreme, care are autoritatea de a dispune de sufletul omului. De la El provine viața a tot ce există. Adevărata ei sferă de acțiune nu poate fi descoperită decât în armonie cu El. Pentru tot ceea ce a fost creat, condiția este aceeași - o viață susținută prin primirea vieții lui Dumnezeu, o viață dusă în armonie cu voința Creatorului.

Călcarea Legii Sale, în domeniul fizic, mintal sau moral, presupune plasarea acelei persoane în afara armoniei cu universul, introducerea disonanței, anarhiei, ruinei.

Pentru cel care învață să-i interpreteze în acest fel învățăturile, natura se luminează; lumea este un manual, viața este o școală. Unitatea omului cu natura și cu Dumnezeu, domnia universală a

Educația spirituală și cultivarea minții

*„Prin știință se umplu cămărilor ei
de toate bunătățile de preț și plăcute.”*

123

Atât pentru minte, cât și pentru suflet - și de asemenea pentru trup - legea lăsată de Dumnezeu este aceea că tăria se capătă depunând efort. Exercițiul este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu a avut grijă ca în Cuvântul Său să existe mijloacele pentru dezvoltare mintală și spirituală.

Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii au nevoie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru această viață, fie pentru cea viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de către toți. Nici un om care are spiritul de a-i aprecia învățăturile nu poate citi un singur pasaj din Biblie fără a câștiga din acesta vreun gând folositor. Dar cea mai valoroasă învățătură a Bibliei nu trebuie câștigată prin studiu ocazional sau întrerupt. Marele său sistem al adevărului nu este prezentat în așa fel, încât să poată fi înțeles de cititorul grăbit sau neatent. Multe din comorile sale stau îngropate la o adâncime mare față de suprafață și nu pot fi obținute decât prin cercetare sârguincioasă și efort neîncetat. Adevărurile care compun marele întreg trebuie căutate și adunate, „puțin aici, puțin acolo”. *Isaia 28:10.*

124

Când sunt căutate și puse laolaltă în acest fel, se va descoperi că se potrivesc perfect unul cu celălalt. Fiecare Evanghelie este un supliment la celelalte, fiecare profeție o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile modului de închinare iudaic sunt clarificate de către Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt însemnătatea lui. Iar structura completă, ca plan și execuție, dă mărtu-

Știința și Biblia

„Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?”

128

Întrucât și cartea naturii, și Cartea descoperirii divine poartă amprenta aceleiași Minți supreme, acestea nu pot să nu vorbească în armonie. Prin diferite metode și în limbi diferite, ele dau mărturie despre aceleași mari adevăruri. Știința descoperă neîncetat noi lucruri care produc mirare; dar ea nu aduce din cercetările ei nimic care, înțeles așa cum se cuvine, să vină în conflict cu revelația divină. Cartea naturii și cea a Cuvântului scris aruncă lumină una asupra celeilalte. Ele ne familiarizează cu Dumnezeu, învățându-ne ceva despre legile prin care El lucrează.

129

Concluziile trase în mod eronat din fapte observate în natură au dus, cu toate acestea, la un presupus conflict între știință și revelație; și, în efortul de a restabili armonia, au fost adoptate interpretări ale Scripturii care subminează și distrug forța Cuvântului lui Dumnezeu. S-a văzut că geologia contrazice interpretarea literală a raportului biblic al Creațiunii. Milioane de ani, se pretinde, au fost necesari pentru ca pământul să evolueze din haos; și, pentru a „potrivi” Biblia după această presupusă descoperire științifică, se zice că zilele Creației au fost perioade enorme de timp, nedefinit de lungi, acoperind mii sau chiar milioane de ani.

O asemenea concluzie este total deplasată. Raportul Bibliei este în armonie cu sine însuși și cu învățătura naturii. Despre prima zi petrecută în lucrarea Creațiunii există raportul: „Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua întâi.” *Geneza 1:5*. Și se spune în esență același lucru despre fiecare din primele șase zile ale săptămânii Creațiunii. Inspirația declară că a existat o zi care consta într-o seară și o dimineață, ca oricare alta de atunci până în zilele noastre. Cu privire la lucrarea Creațiunii

Poezii și cântece

*„Orânduiri Tale sunt prilejul
cântărilor mele în casa pribegiei mele.”*

Primele și, de asemenea, cele mai înalte creații poetice cunoscute omului se găsesc în Scripturi. Înainte să fi cântat cel mai vechi poet al lumii, păstorul din Madian a notat aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, adresate lui Iov - fiind, în măreția lor, neegalate și neatinsă măcar pe departe de cele mai înalte creații ale geniului uman: 159

„Unde erai tu când am întemeiat pământul?

Cine a închis marea cu porți când s-a aruncat din pânțele mamei ei? Când i-am făcut haina din nori și scutece din întuneric; când i-am pus hotar și când i-am pus zăvoare și porți; când am zis: ‘Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să îți se oprească mândria valurilor tale?’ De când ești, ai poruncit tu dimineții? Ai arătat tu zorilor locul lor?

Ai pătruns tu până la izvoarele mării? Sau te-ai plimbat tu prin fundurile adâncului? Ți s-au deschis porțile morții? Sau ai văzut tu porțile umbrei morții? Ai cuprins tu cu privirea întinderea pământului? Vorbește, dacă știi toate aceste lucruri. Unde este drumul care duce la locașul luminii? Și întunericul unde își are locuința? ...

Ai ajuns tu până la cămările zăpezii? Ai văzut tu cămările grindinei, pe care le păstrez pentru vremurile de strâmtorare, pentru zilele de război și de bătălie? Pe ce cale se împarte lumina? Și pe ce cale se împrăștie vântul de răsărit pe pământ? Cine a deschis un loc de scurgere ploii și a însemnat drumul fulgerului și al tunetului, pentru ca să cadă ploaia pe un pământ fără locuitori, pe un pustiu unde nu sunt oameni; pentru ca să adape locurile pustii și uscate și ca să facă să încolțească și să ră- 160

Tainele Bibliei

*„Poți spune tu că poți pătrunde
adâncurile lui Dumnezeu?”*

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului său, prezintă taine care nu pot fi niciodată înțelese pe deplin de către ființele mărginite. Nu-l putem descoperi pe Dumnezeu căutându-L. Pentru mințile cele mai puternice și mai educate, ca și pentru cele mai slabe și mai ignorante, această Ființă sfântă trebuie să rămână învăluită în mister. Însă cu toate că „norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie.” *Psalmii 97:2*. Putem înțelege modul în care procedează cu noi într-atât, încât să ne dăm seama de nemărginita Sa milă, unită cu puterea Sa infinită. Putem înțelege scopurile Sale după cât suntem în stare; dincolo de aceasta însă, putem avea încredere în mâna atotputernică și în inima care este plină de dragoste.

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului său, prezintă taine care nu vor putea fi niciodată înțelese pe deplin de către ființele limitate. Dar Dumnezeu a dat în Scripturi destule dovezi despre autoritatea lor divină. Propria Sa existență, caracterul Său, credincioșia Cuvântului Său sunt întemeiate printr-o mărturie care face apel la rațiunea noastră; și această mărturie se găsește din abundență. Este adevărat, El nu a îndepărtat posibilitatea de a ne îndoii; credința trebuie să se sprijine pe mărturii, nu pe demonstrații; cei care doresc să se îndoiască au această ocazie; dar cei ce vor să cunoască adevărul vor găsi o bază solidă pentru credință.

Nu avem nici un motiv să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu din pricina faptului că nu putem înțelege tainele providenței Sale. În lumea naturală suntem în permanență înconjurați de minuni care se află dincolo de priceperea noastră. Ar trebui atunci să ne arătăm surprinderea când descoperim și în lumea spirituală

Istoria și profeția

*„Cine a proorocit aceste lucruri
de la început? Oare nu Eu, Domnul?
Nu este alt Dumnezeu în afară de Mine.”*

Biblia este cea mai veche și cea mai amplă sursă istorică pe care o au oamenii. Ea a venit direct de la izvorul adevărului veșnic și, de-a lungul veacurilor, o mână divină i-a păstrat puritatea. Ea luminează trecutul îndepărtat, trecut pe care cercetarea omenească încearcă în zadar să-l pătrundă. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu privim puterea care a așezat temeliile pământului și a întins cerurile. Numai aici descoperim un raport autentic al originii națiunilor. Numai aici ne este dată istoria neamului nostru omenesc, neîntinată de mândria sau prejudecățile omenești. 173

În analele istoriei omului, dezvoltarea națiunilor, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca dependente de voința și bravura omului. Modelarea evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinată de puterea, ambiția sau capriciile sale. În Cuvântul lui Dumnezeu însă, perdeaua este dată la o parte și privim în spate, peste și în toate acțiunile și conflictele de interese, putere și pasiune omenească, văzând cum uneltele Celui Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și duc la îndeplinire planurile Sale, după voia Sa.

Biblia descoperă adevărata filozofie a istoriei. Scopul urmărit de Dumnezeu în crearea și răspândirea raselor și națiunilor este exprimat prin aceste cuvinte de o inegalabilă frumusețe și delicatețe, cuvinte rostite de apostolul Pavel către înțelepții Atenei: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului, le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să-L caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. *Faptele Apostolilor 17:26,27*. Dumnezeu declară că oricine dorește 174

Studierea și predarea Bibliei

„Pleacă-ți inima la pricepere;”
„umblă după ea ca după o comoră.”

185 Isus a studiat Scripturile în copilărie, în tinerețe și în perioada Sa de maturitate. Copilaș fiind, Se afla zilnic la picioarele mamei Sale și era învățat din sulurile cu scrierile profeților. În tinerețe, dimineața devreme și apusul de soare îl găseau adesea singur pe coasta muntelui sau printre copacii pădurii, petrecând un ceas liniștit în rugăciune și în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. În timpul lucrării Lui, cunoașterea îndeaproape a Scripturilor mărturisește despre sârguința Sa în studierea lor. Și, de vreme ce a dobândit cunoștință, așa cum o putem dobândi și noi, puterea Sa minunată, atât mintală, cât și spirituală, este o mărturie pentru valoarea Bibliei ca mijloc de educație.

Tatăl nostru ceresc, oferind Cuvântul Său, nu i-a trecut cu vederea pe cei micuți. Unde, în tot ce au scris oamenii, mai poate fi găsit ceva care să aibă o asemenea înrâurire asupra inimii, ceva care să fie atât de bine structurat pentru a trezi interesul celor mici, așa cum sunt povestirile biblice?

186 În aceste povestiri simple pot fi descoperite cu claritate marile principii ale Legii lui Dumnezeu. Astfel, prin ilustrații cum nu există mai potrivite pentru puterea de înțelegere a copilului, părinții și copiii pot începe foarte de timpuriu să împlinescă îndemnul lui Dumnezeu privind preceptele Sale: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” *Deuteronom 6:7.*

Folosirea aplicațiilor intuitive, a tablelor de scris, a hărților și imaginilor va constitui un ajutor în explicarea acestor lecții și fixarea lor în memorie. Părinții și învățătorii ar trebui să caute neîncetat metode mai bune. Predarea Bibliei ar trebui să se bu-

Studiul fiziologiei

*„Te laud că sunt o făptură
așa de minunată.”*

195

De vreme ce mintea și sufletul se exprimă prin intermediul trupului, atât vigoarea mintală, cât și cea spirituală depind într-o mare măsură de activitate și tăria fizică; tot ceea ce promovează sănătatea fizică, promovează dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat. În lipsa sănătății, nimeni nu poate înțelege tot atât de clar și nici nu-și poate împlini tot atât de bine îndatoririle pe care le are față de sine, față de semenii lui și față de Creatorul său. Ca urmare, sănătatea ar trebui păzită cu tot atât de multă credincioșie ca și caracterul. La temelia întregului efort educațional ar trebui să se afle cunoașterea fiziologiei și a igienei.

Deși lucrurile care țin de fiziologie sunt în general înțelese, există o indiferență alarmantă în privința principiilor sănătății. Chiar și dintre cei care cunosc aceste principii nu sunt decât puțini care le pun în practică. Înclinația sau pornirile sunt urmate orbește, ca și cum viața ar fi controlată doar de întâmplare, și nu de legi clare și imuabile.

Tinerii, în prospețimea și vigoarea vieții, nu-și dau decât vag seama de valoarea energiei lor deosebite. Cu câtă lipsă de înțelepciune o risipesc, cu câtă ușurătate o tratează - o comoară mai prețioasă decât aurul, mai importantă pentru creșterea personală decât multa învățătură, decât rangul sau bogățiile! Câți oameni, jertfindu-și sănătatea în lupta pentru bogății sau putere, aproape că și-au atins obiectul mult dorit, dar aceasta numai pentru a cădea neajutorați, în timp ce alții, care au o rezistență fizică superioară, au pus mâna pe premiul mult râvnit! Din pricina unor stări bolnăvicioase, ca rezultat al neglijării legilor sănătății, cât de

196

Educația și caracterul

„Statornicia zilelor tale ...
sunt înțelepciunea și priceperea.”

225

Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoașterii științifice sau a valorilor literare; ea pune însă puterea mai presus de informație; deasupra puterii, bunătatea; deasupra culturii intelectuale, caracterul. Lumea nu are o nevoie atât de mare de oameni cu un intelect puternic, cât de oameni cu un caracter nobil. Are nevoie de oameni în care calitățile să se afle sub controlul principiului statornic.

„Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea”. „Limba înțelepților dă știință plăcută.” *Proverbele 4:7; 15:2*. Adevărata educație transmite această înțelepciune. Ea ne învață cum să folosim optim nu numai una, ci toate puterile și cunoștințele noastre. Ea acoperă astfel toate tipurile de obligații - față de noi înșine, față de lume și față de Dumnezeu.

Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești; nu a fost niciodată mai importantă studierea lui cu sârguință, ca acum. Nici o generație din trecut nu a mai fost chemată să facă față unor chestiuni atât de însemnate; niciodată nu au fost confrunțați tinerii și tinerele cu primejdii atât de mari cum sunt cele care îi amenință în aceste zile.

226

Care este orientarea educației în vremuri ca acestea? Care este motivația la care se face cel mai adesea apel? Egoismul. O mare parte a educației date nu este altceva decât o pervertire a numelui acesteia. În adevărata educație, ambiția egoistă, lăcomia de putere, nesocotirea drepturilor și nevoilor omului - care sunt un blestem pentru lumea noastră - găsesc o împotrivire fermă. Planul lui Dumnezeu pentru viață include fiecare ființă omenească. Fiecare dintre noi are datoria de a-și folosi talanții la maximum; iar

Legătura îmbrăcămintei cu educația

„Îmbrăcate în chip cuviincios”.
„Fata împăratului este plină de strălucire
în lăuntru casei împărătești.”

246

Nici o educație nu poate fi completă, dacă nu învață principiile adevărate în privința îmbrăcămintei. Fără o asemenea învățatură, lucrarea educativă este adesea întârziată și pervertită. Iubirea hainelor și devotamentul față de modă se numără printre cei mai teribili rivali ai învățătorului și printre cele mai eficiente piedici.

Moda este o stăpână care conduce cu o mână de fier. În foarte multe cămine, tăria, timpul și atenția părinților și copiilor sunt absorbite de satisfacerea pretențiilor ei. Cei bogați se ambiționează să se întrecă unul pe altul în conformarea cu stilurile ei mereu schimbătoare; clasele de mijloc și cele sărace se străduiesc să se apropie de standardul stabilit de cei despre care se presupune că le sunt superiori. Acolo unde mijloacele materiale sau puterile sunt limitate și ambiția de a fi la modă este mare, povara devine aproape insuportabilă.

În cazul multora, nu contează cât de bine le stă ceva sau cât de frumos ar fi acel ceva; dacă moda s-a schimbat, totul trebuie refăcut sau aruncat. Membrii familiei sunt condamnați la o trudă neîncetată. Nu există timp pentru educarea copiilor, pentru rugăciune sau studiu biblic, nu există timp pentru a-i ajuta pe cei mici să se familiarizeze cu Dumnezeu prin lucrările Sale.

247

Nu există bani sau timp pentru lucrări de binefacere. Și adesea, masa familiei este sărăcăcioasă. Hrana este aleasă prost și pregătită în grabă, iar necesitățile organismului nu sunt satisfăcute decât în parte. Rezultatul constă în obiceiuri alimentare greșite, care provoacă boala sau duc la necumpătare.

Dragostea de etalare produce extravaganță și distruge în mulți tineri aspirația către o viață nobilă. În loc să caute să-și facă o edu-

Pregătirea

*„Caută să te înfățișezi înaintea
lui Dumnezeu ca un om încercat.”*

275

Primul învățător al copilului este mama. În perioada în care este cel mai impresionabil și se dezvoltă în cel mai rapid ritm, educația lui se află într-o mare măsură în mâinile ei. Ea este prima care are ocazia de a-i modela caracterul pentru bine sau pentru rău. Ea ar trebui să înțeleagă valoarea șansei pe care o are și, mai presus de oricare alt profesor, ar trebui să fie pricepută să o folosească pentru cel mai înalt folos. Cu toate acestea, educației ei i se acordă mai puțină atenție decât pregătirii oricărui alt învățător. Cea a cărei influență în educație este cea mai puternică și mai bogată în consecințe este persoana pentru al cărei ajutor se depune cel mai mic efort sistematic.

Cei în grija cărora este încredințat copilașul sunt prea adesea neștiutori în ce privește nevoile sale fizice; ei știu prea puțin despre legile sănătății sau despre principiile dezvoltării. Și nu sunt mai bine pregătiți nici pentru a-l îngriji în vederea creșterii sale mintale și spirituale. Se poate ca aceștia să aibă calitățile necesare conducerii unor afaceri sau de a străluci în societate; se poate să fie autorii unor realizări demne de laudă pe tărâm literar sau științific; dar despre educația unui copil au puține cunoștințe. În principal, din cauza acestei lipse și mai ales din aceea a neglijării de timpuriu a dezvoltării fizice, rasa umană are o rată atât de mare a mortalității infantile; iar dintre cei care ajung la maturitate sunt atât de mulți pentru care viața nu este decât o povară.

276

Taților și, de asemenea, mamelor le revine responsabilitatea pentru educarea timpurie a copilului ca și pentru cea de mai târziu, iar cerința pregătirii aprofundate a ambilor părinți este de extremă urgență. Înainte să-și asume statutul de tată și mamă,

Școala din lumea cea nouă

„Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui
va fi pe frunțile lor.”

301 Cerul este o școală; câmpul ei de studiu, universul; învățătorul ei, Cel Infinit. O filială a acestei școli a fost stabilită în Eden; iar la împlinirea planului de răscumpărare, educația va fi reluată în școala din Eden.

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” *1 Corinteni 2:9*. O cunoaștere a acestor lucruri nu poate fi dobândită decât prin Cuvântul Său; și nici acest lucru nu oferă decât o descoperire parțială.

Profetul de pe Patmos descrie astfel locul școlii din lumea viitoare:

„Apoi, am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră ... Și eu, Ioan, am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.” *Apocalipsa 21:1,2*.

„Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.” *Apocalipsa 21:23*.

Între școala întemeiată în Eden, la început, și școala din lumea viitoare se întinde perioada întregii istorii a acestei lumi - istoria căderii în păcat și a suferinței omului, a jertfei divine și a biruinței asupra morții și a păcatului. În școala din viața viitoare nu se vor găsi toate condițiile acelei prime școli din Eden. Nu va mai exista un pom al cunoștinței binelui și răului, care să dea ocazia la ispită. Nu mai există nici un ispititor acolo, nici o ocazie pentru rău. Fiecare caracter a trecut proba impusă de păcat și nu mai este nimeni supus puterii sale.

Cuprins

Prefața	3
PRIMELE PRINCIPII	5
Sursa și ținta adevăratei educații	6
Școala din Eden	11
Cunoașterea binelui și a răului	13
Legătura educației cu răscumpărarea	17
ILUSTRĂȚII	21
Educația poporului Israel	22
Școlile profetilor	31
Viațile unor mari bărbați	36
Daniel, un ambasador al cerului	38
Bărbați credincioși și cinstiți	41
Elisei, credincios în lucrurile mărunte	42
Moise, puternic prin credință	44
Pavel, voios în slujire	47
MARELE ÎNVĂȚĂTOR	53
Învățătorul trimis de la Dumnezeu	54
O ilustrare a metodelor Sale	63
Puterea transformatoare a lui Hristos	65
De la slăbiciune la tărie	66
O lecție în iubire	68
NATURA CA ÎNVĂȚĂTOR	73
Dumnezeu în natură	74
Lecții de viață	76
Legea slujirii	77
Semănând cu credință	78
Viață prin moarte	82
Alte parabole	84
Solia stelelor	86
O lecție despre încredere	88

BIBLIA CA EDUCATOR	91
Educația spirituală și cultivarea minții	92
Știința și Biblia	96
Principii și metode în afaceri	101
Peocedee cinstite în afaceri	106
Biografii biblice	110
Să cucerești prin credință	112
Disciplinarea prin suferință	114
Punerea la probă a lui Iov	116
Poezii și cântece	121
Puterea cântecului	127
Tainele Bibliei	129
Istoria și profeția	133
Studierea și predarea Bibliei	142
DEZVOLTAREA FIZICĂ	149
Studiul fiziologiei	150
Cumpătarea și știința dietei	155
Alimentația și dezvoltarea intelectuală	157
Recreerea	159
Lucrul manual	164
FORMAREA CARACTERULUI	173
Educația și caracterul	174
Metode de predare	178
Comportamentul	185
Legătura îmbrăcăminteii cu educația	190
Sabatul	193
Credința și rugăciunea	195
Lucrarea vieții	202
PEDAGOGUL	211
Pregătirea	212
Conlucrarea	218
Disciplina	221
A face față disciplinei vieții	228
CURSURILE SUPERIOARE	231
Școala din lumea cea nouă	232